

Tuin 228, de familie Spooren

Wie, o wie had kunnen bedenken, ik zeker niet, dat wat ooit begon als een veilige speelplek voor onze kinderen inmiddels is uitgegroeid tot een fijne plek om te vertoeven met vrienden op de tuin. Hoe verzeilden wij op deze tuin? Heel eenvoudig, door een advertentie in de krant, daar reageerden wij op. Met mijn zwager en zuster konden wij een tuin uitkiezen. Wij kozen voor de buitensingel, lekker rustig toen, nu wat minder door het bedrijfsleven op de dijk.

Hoe is de Eendracht ontstaan? Zoals gewoonlijk door plaatsgebrek, daarom moesten de tuingroepen Nut en Genoegen en Sloterdijkermeer tuinen afstaan en als compensatie werd in de Eendrachtspolder een tuincomplex ingericht met de naam Eendracht. Als ik het goed heb bestond het dagelijks bestuur in het begin uit de heren Custer, Smaling en Boogaard. Wij behoorden dus tot de tweede groep die een tuin konden huren.

Op **foto 1** is de grote open ruimte die er toen nog was ten opzichte van de reeds bestaande huisjes goed te zien. Met het bouwen van een tuinhuis, dat gebonden was aan regels, kwamen wij in contact met de bouwcommissie onder leiding van Ome Klaas Kors, en denk maar niet dat je om hem heen kon, vergeet het maar! Van het begin tot het eind werd alles wat je deed gecontroleerd. Wij denken dan ook dat deze man heel veel voor de Eendracht heeft betekend, gezien ook de eervolle vermelding die jaren heeft gehangen in ons clubhuis.

foto 1

foto 2

Wij hadden niets, en op **foto 2** is te zien hoe ons eerste onderkomen eruitzag: een aantal deuren om gereedschap op te bergen en je moest wel eens nodig, dus in deze ruimte kon alles. Op **foto 3** is het fundament reeds goed te zien. Het leuke is dat het huisje er nog steeds staat in al zijn pracht en glorie. **foto 4**.

Het verenigingsleven kwam meer en meer op gang, er werd in die tijd al heel veel voor de jeugd georganiseerd en ook leuke evenementen als bloemencorso's en sportwedstrijden, **foto 5 en 6**. Het leuke was de onderlinge concurrentie, en misschien is hier wel de basis gelegd voor de latere kampioen van Nederland Edine van Heeswijk. Het was altijd een heerlijke strijd tussen de meiden van het Woelige Nest van de familie Davids, Edine en onze dochters, en natuurlijk waren er de tentoonstellingen van bloemschikken en groente gekweekt op de tuin. Er werd gevoetbald tegen andere tuingroepen; toen lukte dat nog, maar veel tuingroepen zijn hier inmiddels mee gestopt. De Eendracht niet! Er is nog steeds veel te doen: klaverjassen, jeu-de-boules, volleybal, feestavonden enz.

foto 3

foto 4

foto 5

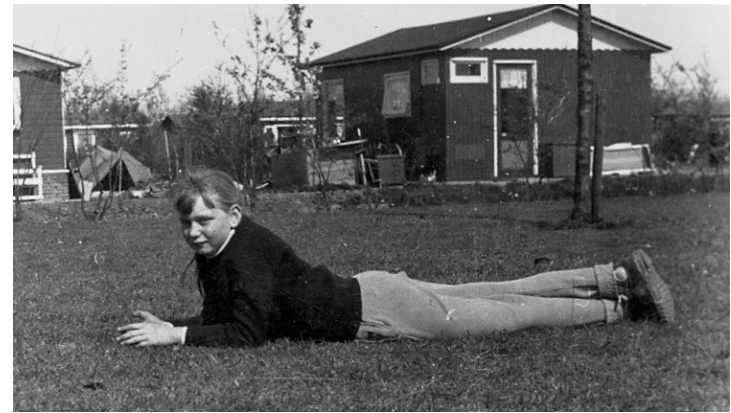
foto 6

Uiteindelijk ben ik uit het niets voorzitter geworden, een heerlijke tijd met ongelooflijk veel medewerkers vanaf het eerste moment tot aan het einde. Er is veel tot stand gekomen, te veel om op te noemen. Echter twee dingen wil ik hier wel naar voren brengen: de financiële verantwoording van de ouderwetse manier, zeg maar de sigarendoos, naar het digitale tijdperk en de nieuwe bestuurskamer, de oude was niet meer van deze tijd. Nu kunnen er gasten ontvangen worden op een manier de Eendracht waardig. Ik ben er dan ook van overtuigd dat mijn tijd als voorzitter van de Eendracht nooit moeilijk is geweest door de grote medewerking die ik telkens weer ondervond bij een nieuw project. Ja, en nu zijn wij aan onze laatste jaren bezig en genieten wij nog steeds van onze tuin. De familie Boersma en de familie Fokke Groen, **foto 6** zijn reeds lang vertrokken, maar mijn vrouw en ik genieten nog steeds van onze tuin. En als besluit wil ik benadrukken dat ik met het noemen van namen niemand heb willen passeren, want met eenieder heb ik fijne en vele leuke herinneringen overgehouden.

Ik wens dan ook dat het met de Eendracht nog vele jaren goed mag gaan en wens het huidige bestuur met zijn commissies en zijn leden nog vele mooie jaren toe.
A.G. Sporen

Tuin 170, de familie Van der Feen

Geen vijftig, maar dertig

Wellicht dat sommigen van u al vanaf het begin hier tuinieren, wij 'vierden' onlangs ons 30-jarig jubileum! In een laatje van ons wandmeubeltje ligt nog het rapport van oktober 1981, waarin onze tuin 170 getaxeerd werd op ruim f 10.000,-. En dat moest contant betaald worden... 'k Weet nog goed, dat ik dat bij de spaarbank ging opnemen, briefjes van 1000, die ik nog nooit in handen had gehad, in mijn binnenzak. Goed om me heen kijken of er geen rovers op de loer lagen. We namen de tuin over van de familie Smaling en ook nog wat inventaris, zodat we er zo maar in konden trekken.

We woonden in die tijd in de Sam van Houtenstraat en hadden al regelmatig over deze tuincomplexen gewandeld, genietend van de mooie bloementuinen en ook met de gedachte dat zo'n paradijsje voor ons wel niet weggelegd zou zijn. We hebben inderdaad 4 jaar op de wachtlijst gestaan, zowel bij TIGENO als bij de Eendracht, voor we een passende aanbieding kregen.

't Was een mooi plekje waar ons huisje stond, zo aan de rand tegenover het weiland, waar koeien loeiden en schapen blaatten (of soms zo raar kuchten). 's Nachts was het echt pikdonker en kon je van de sterren genieten. Lantaarnpalen waren er gelukkig niet. Ook de firma Rutte was nog niet zo ver het land ingekomen, zoals nu met allerlei lelijke loodsen. 't Was echt nog landelijk. In het weiland aan de overkant van de sloot, waar toen nog geen fietspad liep, hebben we nog eens de geboorte van een kalf kunnen zien. Ook hebben we er nog eens een schaap overeind geholpen, er naar toe gerend via het niemandsland en een dammetje. Als je nu nog eens oude foto's bekijkt zie je hoe betrekkelijk kaal de omgeving nog was en ook hoe de tuin in de loop der jaren veranderd is. Tegenover ons was de tuin van een ouder onderwijzersechtpaar, een hele geheimzinnige met veel bomen.

Tuin 170

Naast ons woonde de familie De Wit. Ze hadden een zoon met een verstandelijke beperking, die het hier enorm naar zijn zin had. En achter ons had Klaas Vast een tuin. Van hem hebben we, als onervaren tuinders, heel wat geleerd. Met zijn kracht hielp hij ons, als er iets omgehakt moest worden of beschoeiingpalen in de grond geslagen. Op zomeravonden zat hij soms samen met de buurman op een bankje van de rust te genieten. Want rustig was het in die tijd. Van oplaadbare apparatuur en aggregaten was geen sprake. Je hoorde alleen het geluid van een handgrasmaaier en een heggenschaar.

Zoals veel mensen in het weekend naar de camping gingen, vertrokken wij vrijdagmiddags met ons gezin naar het tuinhuisje. Guido en Remi sliepen in een stapelbed in het zijkamertje. Voor Nadine hadden we een kamertje gecreëerd door een vouwgordijn aan te brengen. Zelf sliepen we in een opklapbed. Liefst zetten we de fauteuils buiten, behalve als het regende. We zijn nu soms nog verbaasd dat we hier toen met ons vijven verbleven.

Met de kinderen gingen we naar het bingo op zondagmiddag, waarna elk kind wel een prijs won, in de kantine. Daar vond in die tijd ook nog wel eens een tentoonstelling plaats waar de mooiste groenten van het tuinpark werden getoond en bekroond.

Als ik 's maandags naar mijn werk was, bracht Loes de kinderen naar school en ging zij terug om de boel weer op te ruimen en het een en ander naar huis terug te brengen.

We hadden van de familie Smaling ook de gaslamp overgenomen, waarvan we 's avonds licht hadden, maar ook een zwart plafond. Verder waren we nog in staat om bij kaarslicht te lezen. Later kwam er een grote actie om met subsidie een zonnepaneelinstallatie te verkrijgen. De Pittenspecialist deed goede zaken. Jaren deden we met onze eerste accu's totdat ze vervangen moesten worden. Van het tweede stel hadden we niet lang plezier, omdat ik er een keer een steeksleutel op liet vallen en kortsluiting veroorzaakte. Tot twee keer toe is ons zonnepaneel 's winters, toen onverlaten het tuinpark via het ijs konden betreden, van het dak af gestolen. 't Werd zo erg, dat ze buiten het seizoen ook niet meer verzekerd waren en je er goed aan deed om het paneel van het dak af te halen. Heel veel jaren hebben we ook meegemaakt, dat er aan het begin van het nieuwe seizoen iets stuk bleek te zijn, de stortbak, de accu's, de buitenkraan. Ook was de winter een keer al plotseling half november begonnen, zodat de geiser bevroor en het membraam sprong. Gelukkig hadden we toen nog een zaakje bij ons aan de overkant in de Sam van Houtenstraat, die de geiser kon repareren.

Als we gezond mogen blijven hopen we ook ooit nog eens ons gouden jubileum te vieren op de tuin.

Loes en Frans van der Feen, tuin 170
